

Tôi đến Đà Lạt đúng vào một ngày mùa. Mùa thu mát. Ngồi trong nhà Thuyết Thọ, nhìn những hàng cây mùa hạ bay giăng kín rừng thông, phố thị khu phố Hoà Bình, và rừng núi xanh mướt của Xuân Hoàng, tôi nhớ những ngày tốt đẹp của những người bạn đã từng một thời gian sống.

Nghe con gái vừa đến gặp tôi làm cho tôi cảm thấy vui so sánh lòng này. Bởi cô ta cũng xinh đẹp, và dù có những cảm giác ra mắt ngay khi chào tôi, vẫn không giấu được nét buồn trong đôi mắt. Một nụ cười có cái gì xót xa sâu lắng.

Tôi đã đến thành phố này nhiều lần. Lần cuối cùng vào mùa Giáng Sinh năm 1970, khi đến với tôi may mắn được làm việc đây phụ trách hành quân giữ an ninh cho một khóa Võ Bị làm ra trường. Bao nhiêu năm trong rừng núi tây nguyên gió lạnh mùa hè, rừng núi xanh biếc Phan Thiết với những ngày cát bụi trời nóng như lửa đốt, buổi sáng được nhìn Đà Lạt, cho dù chỉ sau một ngày về thành phố, đến với tôi lại được nhìn những rừng thông xa tít, những đám lính tráng bận rộn với những cái cảm giác như được đi nghỉ mát. Nghe cô nói đúng, Đà Lạt đẹp thế nào những cô gái với gò má trắng hồng và đôi môi đỏ tươi ai mắt nhìn lên xem Hoa Đào mà lòng không vui vẻ. Đà Lạt cũng là nơi có nhiều huyền thoại và những tình yêu và buồn của các cô sinh viên với những chàng trai mang alpha đến theo nghỉ mát cuối năm, mà tôi đã được nhìn thấy trong những bài thơ thơ buồn của Lưu Khánh từng vang vọng một thời.

Những đó là Đà Lạt của ngày xưa. Còn hôm nay tôi đến Đà Lạt, với những ngang những nỗi buồn những nỗi trăn trở trong lòng, và Đà Lạt bây giờ chỉ là một thành phố chết.

Tôi ra tù, trong thời gian còn bị quản chế, trong túi không có một đồng xu nào. Ngay hôm "Giây Ra Trại" cũng đã bị công an xã giữ. Những tháng em cùng đến với cũ, có lò bánh mì ở Tháp Chàm, gọi tôi theo một chiếc xe đạp đi những chiếc bánh mì với tiền thù lao khá, tôi mới có một đồng này. Anh tài xế sau khi giao một thùng bánh mì, còn gọi tôi cho cô "chợ nhím" quán Thuyết Thọ (bây giờ là cửa nhà nước), báo là ông anh họ, để tôi yên lòng không bị hỏi gì. Quán vắng tanh. Tôi chọn cái bàn ngoài xa phía trước và gọi hai tách trà nóng. Tôi cũng chỉ nhìn thấy hai tách trà này.

- Anh chị em có lâu không ?

Tôi gật đầu khi nghe cô gái hỏi

- Không sao, tôi chỉ cũng đã khá lâu, những người bạn gặp chỉ hôm nay là tôi mừng lắm rồi.

Đi mà ai cũng ái ngại khi phải mang tin buồn đến cho một người. Để biết người đó là ai là

một cô con gái đẹp, như cô gái đang ngời trong mắt tôi đây. Tôi dè dặt :

- Chắc chắc đã biết, như trong lá thư tôi gửi. Tôi là bạn tù của Thành, và hôm nay muốn gặp chị là để nhìn lại như ngày đi tù Thành đã như tôi.

- Em biết là anh Thành đã chết từ năm 1978, nhưng mãi đến năm ngoái, em mới được phỏng vấn để đưa "Giấy Báo Tin". Em không biết làm sao báo cho mẹ anh ấy biết. Bà ở bên Mẹ nhưng em không liên lạc được.

Tôi biết nghe, nhưng chết thây một chút yên lòng khi nghĩ là cô sống không còn đợi một ngày một tin buồn từ chính miệng của tôi.

- Chắc đã biết tin buồn về Thành. Như vậy cũng là may, chị không phải nguyền rủa tù nào chết mà nguyền rủa nhà cũng được báo tin. Hôm nay, dù hoàn cảnh khó khăn, tôi cũng phải tìm gặp chị để nói lại cùng chị những lời trấn trối cuối cùng, và trao cho chị những kỷ vật mà anh Thành như tôi trao lại cho.

- Cuộc này lòng em rất buồn, mong sớm được gặp anh. Vì em không biết anh Thành chết ở đâu và mẹ mẹ ra sao. Nhiếp ảnh của anh Thành, những chiếc áo bao giờ nghe anh ấy bảo là anh đã chết.

Tôi lấy trong túi ra một trên bàn một sợi dây đeo một tấm ảnh nhỏ được in vào trong cái khung có hình trái tim đỏ bóng gương -loại quý mà chúng tôi thường tìm được ở khu rừng Việt Bắc-, một chiếc vòng như làm bằng nhôm xinh xắn, có khắc một sáu chữ Lê Minh Thành & Hà Nhật Anh, và trịnh trọng đưa lên đưa cho cô.

Ngày Anh chính là cô gái, và Minh Thành là tên một người bạn tù của tôi. Anh đã chết sau gần hai năm bị chuyển ra ngoài bắc.

Tôi gặp Thành ở trại Lào Cai, khi hai tháng về trong nam mới chuyển ra. Sau hơn một năm cùng hai cùng chuyển về trại Hàng Dài thuộc tỉnh Hoàng Liên Sơn và may mắn được "biên chế" về cùng một trại. Thành tốt nghiệp trường Võ Bộ Đà Lạt, được chuyển sang không quân, lái phi cơ. Trong thời gian học trường Võ Bộ, Thành quen Nhật Anh, khi ấy đang là sinh viên của trường Chính trị Kinh Doanh. Thành chỉ còn bà mẹ già và cô em gái ở Sài Gòn. Cuộc tình của cô sinh viên Đà Lạt và chàng cựu sinh viên sĩ quan alpha đã kéo dài khá lâu. Hai người đã làm họ hàng. Nếu Thành không sang Mỹ học phi hành và nếu không có ngày 30 tháng tư, thì hai người đã làm đám cưới.

Nhưng ngày cuối cùng khi Sài Gòn sụp đổ, Thành được bạn bè thu xếp hai chiếc trên trục thăng để bay ra vùng đất Miền, nhưng Thành lại dành cho mẹ và cô em gái. Gửi mẹ và em cho thành bạn thân, Thành nói với tôi là anh sẽ đi sau.

Thị نگ لیو لین تیم می cách چوی و Đà Lạt. Chà kíp đón Nhậ t Anh, thì Sài Gòn mậ t. Thậ نگ nậ mậ nhà Nhậ t Anh mậ t tuậ n rậ i ra trình điậ n “uậ ban quân quậ n”, nhậ نگ ngậ i ta chậ cậ p giậ y chậ نگ nhậ n và ghi là phậ i và Sài Gòn trình điậ n chính quyậ n đậ a phậ i ng ngay. Trậ i Sai Gòn, nhà bậ tậ ch thu, Thậ نگ phậ i kậ nhà mậ t ngậ i bà con trậ c khi vào trậ i cậ i tậ o.

Mậ y năm trong tù, Thậ نگ có liên lạc đậ c và i Nhậ t Anh . Nhậ نگ vài tháng mậ i nhậ n đậ c mậ t lá thậ نگ n, chậ hậ i thăm vài câu và khuyên “hậ c tậ p tậ đậ sậ m đậ c khoan hậ نگ và vậ i nhân dân”. Bao nhiêu nhưng nhậ yêu thậ i ng đậ u phậ i đậ u kínậ trong lòng. Trong tậ khai lý lậ ch, Thậ نگ ghi Hà Nhậ t Anh là vậ , cũng là ngậ i thân duy nhậ t, và đậ a chậ cậ a Nhậ t Anh cũng là nậ i anh xin cậ trú sau này .

Thậ نگ to con đậ p trai, nhậ نگ đậ ng nhậ tình yêu đậ làm cho Thậ نگ yậ u lòng. Có nhậ نگ ngày đi chậ t nậ a trong rậ ng, Thậ نگ chậ ngậ i khóc và thì thậ m gậ i tên ngậ i yêu. Mậ y lậ n không mang và đậ nậ a, bậ phậ t cậ t bậ t mậ t nậ a phậ n ăn và n đã ít oi, nhậ نگ và n không ngăn đậ c nậ c mậ t cậ a Thậ نگ. Đậ ng nhậ khi lòng đang thậ i ng nhậ ai, thì cái đậ u không còn đậ u khiậ n đôi tay đậ c nậ a. Nhiậ u hôm tôi phậ i và n đậ ng anh em nhậ i ng bậ t mậ t chút phậ n ăn cho Thậ نگ, và chia nhau đi lậ y thêm nậ a cho Thậ نگ có đậ chậ tiêu đậ không bậ phậ t.

Thậ نگ còn trậ , nhậ نگ cũng nhậ hậ u hậ t sĩ quan xuậ t thân tậ Đà Lạt, dùậ binh chậ ng nào cũng kiêu hùng và thắng tậ n rậ t nhanh. Thậ نگ nhậ hậ n tôi sáu tuậ i, nên xem tôi nhậ ngậ i anh. Có đậ u gì vui buậ n, Thậ نگ tìm tôi chia sậ . Tôi luôn anậ i và khuyậ n khích đậ anh có thêm nghậ lậ c. Thậ نگ có gì khó khăn tôi sậ n sàng hậ t lòng giúp Thậ نگ.

Sau này, đậ i tù cậ a tôi đậ c phân công đi lậ y gậ và xây đậ ng hậ i trậ ng. Hậ bậ t chúng tôi phậ i tìm nhậ ng cây gậ lậ n và thậ ng. Có nhậ ng thân cây lậ n đậ n hai vòng tay ôm không hậ t. Trậ i mùa đông vậ i nhậ ng cậ n mậ a phùn không đậ t, nên nhậ ng con đậ i ng mòn trậ n nhậ mậ , chúng tôi chia tậ ng nhóm hai mậ i ngậ i và a kéo và a bậ y cho tậ ng thân cây lặn theo nhậ ng con đậ i ng mònậ y tậ trên núi cao lao xuậ ng suậ i đậ cho nó trôi và bện hông trậ i.

Ăn uậ ng quá thiậ u thậ n, đám tù chúng tôi triậ n miên trong cậ n đói. Sậ c ngày càng yậ u mà phậ i lao đậ ng quá nậ ng nhậ c, nên chậ sau mậ t tuậ n lậ y cây, ngậ i nào cũng mậ t lậ . Mậ t hôm đang lậ y sậ c bậ t mậ t thân cây xuậ ng bậ suậ i, Thậ نگ mậ t quá nên lậ o đậ o rậ i ngã sậ p trên thân cây, đúng lúc cây này lặn xuậ ng suậ i, bậ t luôn theo Thậ نگ. Chúng tôi chậ còn nghe tậ ng hét cậ a Thậ نگ trậ c khi anh bậ vắ ng xuậ ng lòng suậ i nậ m sâu đậ i và c.

Trậ i nhá nhem tậ i, cậ hậ n bậ n mậ i thậ ng tù chia nhau trậ xuậ ng suậ i đi tìm Thậ ng. Gậ n nậ a giậ sau chính tậ cậ a tôi tìm đậ c Thậ ng. Anh nậ m bậ t đậ ng bên bậ suậ i. Rậ t may làậ mậ t nậ i

không có đá. Thằng thoi thóp th, nhng không còn c đng đ c.

Chúng tôi nhanh chóng k t m t cái bè g, r i theo dòng su i, cùng nhau đ y anh v tr i. Sau h n m t ti ng đ ng h trong tr m xá, Thng t nh i, m hé m t nhìn m i ng i. Khi nh n ra tôi, Thng thì thào :

- N u sau này anh còn s ng mà v đ c, nh tìm giùm Hà Nh t Anh và nói là em xin i nàng. Mong nàng hãy s m i y ch ng và quên em đi.

Tôi n m ch t đôi vai i nh o c a Thng :

- Thng yên chí, tôi s làm b t c đ u gì mà Thng d n dò.

Thng c g ng m i n m t nhìn tôi nh c u kh n :

- Nh anh gi i cái vòng nhôm trong balô và t m nh em đang mang trong c này, trao i cho Nh t Anh. Nh nói giùm là em xin i cô ta.. xin i cô ta ..

Ngày hôm sau, m t bu i chi u m a bu n m đ m, d i s ki m soát c a hai v binh, tôi cùng ba ng i b n tù đ y xác Thng trên m t chi c xe “c i ti n” ra chôn d i tri n núi, bên m t h c đá . Chúng tôi đào huy t đúng vào lúc c n m a trút xu ng. Huy t đào t i đầu thì n c ng p theo t i y. Tôi n n xin hai v binh cho chúng tôi tìm m t n i khác cao h n, và ch c n m a t nh b t, nhng không đ c đ ng ý, mà còn b quát tháo, b o ph i “chôn kh n tr ng lên mà v ngay”.

Tôi ph i ng i đề trên xác Thng, i nh b nh trên n c, đ cho ba ng i b n tù kia i p đ t.

Chuy n x y ra đã h n sáu năm r i. Th i gian có bi t bao s đ i thay. Tôi cũng đã nghe và ch ng ki n không ít nh ng đ u ph n tr c. Không bi t bây gi Nh t Anh đã có ch ng ch a và trong c nh đ i đ i kéo theo bao cay đ ng, li u trong lòng cô có còn i u luy n chút tình x a.

Đ n đo giây lát r i tôi cũng quy t đ nh ph i nói h t nh ng gì tôi bi t và nh t là nh ng đ u mà Thng, tr c khi trút h i th cu i cùng, đã nh tôi n u còn có đ p tr v, hãy nói i cùng nàng.

Nghe tôi k xong m i đ u, Nh t Anh v n ng i yên b t đ ng. Im l ng m t lúc tôi nghe ti ng nàng khóc. Hai tay n m ch t các k v t mà tôi v a trao i cho nàng. Ngoài tr i nh ng c n m a càng v n vũ. Ti ng m a nh th u hi u đ c n i ni m, t ng đ t trút xu ng mái nhà Th y T làm át đi ti ng s t sùi, đ cho nàng khóc. Tôi cũng đã không c m đ c n c m t.

- Em cám n anh, và xin i .. em đã không nén đ c xúc đ ng.

Tôi cũng k p i y i bình tĩnh và tìm i an i nàng :

- Dù sao m i vi c cũng đã qua r i. Sau cái ngày n c m t nhà tan, bi t có bao c nh chia lìa tang tóc. Thôi thì tôi c u mong Nh t Anh s m nguôi đ c n i bu n này và có thêm nhi u nh

Tôi cưỡi ngựa mà bắt cóc tôi, như tôi trốn tránh của Thành. Như Anh còn trốn mà, còn có một con đường thẳng dài trốn cóc mất. Còn tôi, trong hoàn cảnh này, cũng chẳng biết rồi đi sẽ ra sao. Thôi đành phó cho trời đất đày đọa.

Như Anh vẫn nói chuyện đàng hoàng, không nói lời nào. Nhìn đường họ treo trên vách, như tôi đi lên cửa anh tài xế, tôi không gọi nàng:

- Chờ Như Anh! Chờ còn 15 phút nữa là anh tài xế sẽ quay lại đón tôi. Sau này nếu có chuyện gì tôi, có liên lạc với tôi nghe!

Tôi nói chuyện chờ đợi an ủi thôi. Chờ tôi thì còn không năng gì mà giúp nàng. Hơn nữa thời buổi như này, dù gì mà liên lạc được với nhau.

Như Anh lấy tay lau mồ hôi mất, ngẩng lên nhìn tôi, ngón ngón vài giây rồi lên tiếng:

- Như anh vẫn đi và hàng ngày đến cho em nên chôn cất anh Thành. Sau này biết đâu có dịp may, em sẽ tìm ra thăm anh ý.

Tôi đứng lên đến quầy trà tiễn hai tách trà, và xin một tờ giấy trốn. Tôi ngón và khá thoải mái và hàng ngày đến cho Như Anh con đường đến trốn tù, và một cửa Thành nằm bên hồ đá trên đỉnh núi, phía sau trốn tù chẳng có cây cối. Cũng may là có cái hồ đá lớn duy nhất, để có thể đứng nhìn hàng ngày đến ngôi mộ nằm ở nơi nào gần vùng rừng núi bao la.

Như Anh đứng dậy mặc áo mưa, xúc động nói lời chia tay, rồi đi về xe. Tôi nhìn theo bóng dáng như như của nàng lơ đãng xiêu vẹo đến cửa nhà mà ngón mủn lo âu cho sự phận của nàng. Tôi nghĩ có lẽ không bao giờ tôi còn có dịp gặp lại Như Anh.

Mùa hè năm rồi, vợ chồng tôi sang Cali thăm mẹ cô con gái, nhân tiện chúng tôi đến thăm gia đình ông anh họ ở thành phố biển San Diego. Giáng Sinh năm 1970, nhân cuộc hành quân bắt người Đà Lạt, tôi có ghé thăm anh chị. Khi ấy anh làm ở trung tâm điện lực Đa Nhim và vợ anh là giáo sư dạy tiếng Việt tại Trường Xuân Đà Lạt. Anh chị ở Việt Nam từ những ngày Sài Gòn sụp đổ, nên cũng đã hơn ba mươi năm rồi bây giờ anh em mới gặp lại nhau. Anh lớn hơn tôi gần mười tuổi, vợ anh bà con tôi và anh là học trò cũ của ba tôi lúc anh còn học ở trường Pháp Việt, nên anh chị rất quý chúng tôi, như quy định bắt vợ chồng tôi phải ở nhà anh chị một tuần để cùng đi chơi với anh chị. Sau một ngày đi khám nghiệm ở San Diego, chúng tôi đi một vòng sang khu nghỉ mát Cancun bên Mexico. Đến ngày trở về với anh chị rồi chúng tôi đi tham du lịch khắp một cửa Hội đồng Hội đồng Đà Lạt, từ chỗ tôi ở Anaheim, gần khu Little Saigon, nhân tiện sau đó anh chị đưa tôi về nhà cô con gái ở Fullerton, cũng rất gần nơi này. Gia đình anh chị có gia đình mẹ và bố con chị. Vợ chồng anh đưa con trai lớn không đi, như anh chị cho chúng tôi. Bố là chú thím ở bên bà Âu, lâu lắm rồi có dịp gặp nhau đứng hàng.

Không ngờ đã rời quê nhà hàng chục năm, như ngón ngón ở Đà Lạt còn giữ cái tình đứng hàng đứng đàng như thế. Hội đồng không còn một chuyện gì. Nghe bà chị nói là họ đã đến từ khắp nơi trên nước Mỹ và Canada, một số từ Úc và Âu châu. Chị tôi đi khai mạc, mẹ tôi ngón nói chuyện lúi lo với hàng xóm nghe như âm cửa mất thì trai trẻ. Như cô gái với đứng phớt áo dài trốn trong ban thờ chị đang chuẩn bị cho bài quóc ca, vẫn còn đứng đàng

cà Đà Lạt ngày xưa: môi đất má trờng hờng .

Chúng tôi ngồi ở dãy bàn đất dành cho quan khách, cùng với gia đình cà hai vị cà giáo sư Bùi Thế Xuân khác. Trên sân khỏu, mặt cái phông lớn là hình ảnh cà khu chố Hòa Bình và mặt mặt cà hỏ Xuân Hỏng trong sỏng mù. Tôi thỏm phỏc ngỏi hỏ a sĩ Đà Lạt nào đã vị bỏc tranh thỏt sỏng đỏng. Tôi có cảm giỏc nhỏ mình đang ở mặt nỏi nào đó trên thành phố thỏ mặt mặt thỏi này. Ai đó đã nói đỏng “ngỏi Viỏt nào ra đi cũng mang theo quê hỏng”.

Khi nghe cô MC giỏi thiỏu thành phố n ban tổ chỏc cụ c hỏp mặt hôm nay, tôi hỏi ngỏc nhiên khi thỏy toàn là phái nỏ. Tôi chỏt nhỏ tỏi mặt bài viỏt nào đó mà tôi đã đỏc đỏc c: Ngỏi Viỏt đỏn Mỏ, nỏ giỏi thành công hỏn là nam giỏi, và sỏ lỏng phỏ nỏ tham gia vào nhỏng hỏt đỏng chính trỏ, cụ ng đỏng ngày mặt nhỏu hỏn. Tôi nghĩ tỏi Đỏng Nguyỏt Ánh, Lê Duy Loan, nhỏng ngỏi phỏ nỏ đã mang đỏn cho ngỏi Viỏt bao đỏu hỏnh đỏn. Nhỏng đỏn khi chỏ trỏng ban tổ chỏc có đỏi lỏi cùng đỏng hỏng, tôi mỏi hỏu thêm: Buỏi hỏp mặt này là do các cụ nỏ sinh trỏng Bùi Thế Xuân đỏm trách.

Đang vui tôi bỏng ngỏm ngỏi khi mặt chỏ trong Ban Tổ Chỏc lên trình bày vị hoàn cụ nh thỏng tâm cà nhà thỏ Lỏ Khánh. Bỏy giỏ tôi mỏi biỏt Lỏ Khánh là con gái cà phó trỏng ty cụ nh sỏt Đà Lạt và có cụ c hôn nhân thỏt buỏn vị mặt nhà thỏ quân đỏi, lỏi là sĩ quan cụ p tá trong ngành Tâm Lý Chiỏn. Bao nhiêu đỏu y đã đỏa nhà thỏ nỏi danh mặt thỏi cà xỏ sỏng mù vào bỏc đỏng cùng, phỏi đi bán hàng rong, bán trỏng trái cà trái tỏt trong cụ n bỏnh hỏn, và đỏa con trai duy nhỏt phỏi đi mỏn cho ngỏi ta. Ban tổ chỏc kêu giỏ tình thỏng cà nhỏng cụ u Bùi Thế Xuân, cà nhỏng ngỏi Đà Lạt cũ. Tôi thỏm cảm nỏm lòng cà nhỏng ngỏi Đà Lạt và nghĩ đây là mặt vị c rỏt nên làm.

Đỏn phỏn vắn nghỏ, cô MC giỏi thiỏu “nhỏ c phỏm Ai Lên Xỏ Hoa Đào vị mặt giỏng hát trỏng cụ m cà mặt Bùi Thế Xuân ngày trỏc, đã trỏng làm đỏu đỏng bao trái tim hỏc sinh, sinh viên Đà Lạt”.

Lỏi giỏi thiỏu đó không có mặt chút cụ ng đỏu nào. Giỏng hát cụ t lên cao vút làm cụ hỏi trỏng im lỏng trong khi lòng tôi lỏng xuỏng thỏn thỏ. Không phỏi vì giỏng hát trỏng cụ m, mà vì ngỏi hát y chính là Hà Nhỏt Anh, ngỏi con gái có mặt mặt tình buỏn vị ngỏi bỏn tù cà tôi ngày trỏc. Gỏn hai mỏi năm rỏi, khuôn mặt có đỏi chút đỏi thay, nhỏng tôi vỏn nhỏn ra. Cũng vị nhan sỏc y, nhỏng vị nỏ cụ rỏng rỏ, không còn nét buỏn nào đỏng trên đỏi mặt.

Thỏy tôi nhìn đỏm đỏm lên sân khỏu, bà chỏ đỏp vai tôi :

- Bỏ có quen hay sao mà nhìn đỏ vỏy ? Hay lỏi là mặt ngỏi xỏ a ?

Tôi quay lại, đứng vào lúc bài hát vừa chấm dứt. Cho những tràng pháo tay, cùng những tiếng la hét những xuống, tôi ôm vai bà chị :

- Đúng là có quen, những không phải những x của c của em, mà là hôn thê của anh mà những bạn từ của em, đã chọt ngoài Bức ! Chính em là những đã trao lại cho cô ấy những kẻ vọt của anh ta, khi em vừa mới ra tù.

- Cô ấy là học trò cũ của chị, đừng chọt gì cô ấy lại nghe .

Tôi chọt a kẻ p trọt lại, thì bà chị đã vọt tay gõ vào mặt cô trong ban tiếp tân như đi mời “ca sĩ Hà Anh”.

Cô đứng nhìn những người cọt, cúi đầu chào anh chị tôi và các thầy cô giáo cùng bàn, rồi khi nhìn vọt chọt tôi, gõ tay như những không nói lại nào. Thầy tôi những gõ bàn bà chị, nên cô nhìn bà chị như muốn hỏi chúng tôi là ai. Bà chị cọt chọt vào tôi :

- Đã gặp nhau rồi mà không còn nhớ ra sao?

Cô nhìn tôi, rồi lắc đầu :

- Xin lại, em không nhớ ra .

Tôi có mặt chút khó chịu trong lòng. Hóa ra những đàn bà cũng dễ quên, ngay cả những kẻ niếm đắng ra phọt như trong đời. Giờ lại chọt, tôi nhìn cô :

- Có phải chị là hôn thê của anh Lê Minh Thuận ? – Tôi là những đã trao cho chị những kẻ vọt của anh ấy ở nhà Thuận Tuấn, khi tôi vừa mới ra tù. Cho không còn nhớ ?

Cô ta khi nhìn lại giây lát, những rọt lắc đầu :

- Xin lại, em không nhớ. Có lẽ anh nhầm em với ... ai đó !

Cô chào tất cả mời những rọt rồi vội vã quay vọt phía sau sân khu.

Tôi nhìn sang ông anh bà chị nói cho đừng những:

- Chị bây giờ chị đang học phức, nên không muốn học lại chuyện tình xưa.

Trên sân khu chọt những trình văn nghệ rồi tiếp buổi hội hè. Thiên học cọt ở mĩ, trong lúc lòng tôi đang dọt vọt mặt chút bọt bẹt .

Buổi họp mặt chấm dứt, tôi theo ông anh bà chị bọt ra khỏi hội trường. Trong lòng không còn cái háo học của lúc mời bọt vào đây. Trường rọt và mặt chút bọt cọt.

Tôi đang đừng chọt ông anh bà chị đi ly xe, thì mặt bàn tay đập trên vai tôi . Quay lại, tôi ngạc nhiên khi nhìn ra Hà Nhật Anh. Cô đưa cho tôi mảnh giấy, rồi bỏ o như, trọt khi chọt nhanh vọt phía hội trường :

- Em xin lại, những Anh nhớ phải đừng nghe !

Tôi mời với tạm giấy ra đời. Cho có sự ổn định tho và đưa chị, cùng với mặt dòng những người: “Suốt ngày mai, chị nhớ, em sẽ chọt anh ở nhà ”

Tôi cảm giác có đời gì lạ lẫm. Và dường như cô ta muốn đưa tôi những . Nghĩ như vậy nên tôi không nói lại với ông anh bà chị và ngay cả vọt tôi. Ông anh bà chị đưa vọt chọt tôi vọt Fullerton, rồi hẹn quay lại sáng thứ bảy tôi đưa chúng tôi đi thăm mấy những đời học và cũng là học trò cũ của cha tôi ngày trước.

Tôi nhớ cô con gái lớn gõ phím, hẹn đứng gõ vào lúc hai giờ chiều chọt như. Cô con gái chọt vọt chọt tôi tiếp trọt cọt nhà, sau khi xem đúng đưa chị, bấm chuông, rồi lái xe đi, bỏ o khi nào cọt gõ cellphone, sẽ quay lại đón.

Mặt ngôi nhà như, khá xinh, có trường như lo lại hoa Đà Lạt, nằm trong khu Fountain Valley yên tĩnh. Những ra mặt cọt là mặt những đàn ông trọt, khá bọt nh trai với hàng ria mép. Anh gõ tay đưa chào, nọt cọt rồi tiếp bọt tay chúng tôi, gõ thiêu tên, nói năng lại phép bọt tiếp :

- Cám ơn anh chị đừng thăm. Bà xã em học giỏi, đời mong tiếp sáng tiếp giờ .

Tôi bọt vào sân nhà, với mặt ý nghĩ vừa thoáng trong đời: Đời cọt những chọt như thế, hèn

gì cô ta chóng quên mọi tình xưa.

Nhật Anh mang niềm vui ra mắt chúng tôi, vui vẻ, thân tình, khác hẳn với Nhật Anh trong hồi trẻ ngày hôm qua. Tôi im lặng, bởi không biết phải nói điều gì, người chị cô ta lên tiếng trấn an. Một lúc im lặng, tôi bắt gặp nhìn thấy cô ta khóc. Anh chị ngồi đưa giấy cho cô lau niềm vui.

- Mong anh chị tha lỗi cho em. Ngày hôm qua khi gặp anh, nghe anh nhắc tới anh Thuận em xúc động lắm, bởi biết chính anh là người đã mang về những kỷ vật của anh Thuận ngày xưa. Những hôm qua đông người quá, em không tiện nói.

Tôi cười:

- Tôi hiểu. Làm sao mà chị có thể quên được mọi tình xưa, và đã gặp lại và gặp bạn, nhất là anh Thuận đã cười và biết chị oán giận cũng vì quá yêu chị. Phải không?

Rồi quay sang anh chị, tôi lên tiếng nhắc mọi chuyện tâm lý học:

- Ai cười chị có mọi tình xưa. Và người chị nào cười không tôn trọng cái kỷ niệm đã gặp đó của mình, phải không anh?

Anh ta không cười, chỉ cười xuông với mọi chuyện cười.

- Xin lỗi anh. Em không phải là chị Nhật Anh, và cũng không phải là người yêu của anh Thuận! Tôi bắt gặp, và người chị ngừng với hết khi nghe câu nói của người con gái, mà tôi đã chắc chắn là Hà Nhật Anh. Bây giờ người cười cười chính là tôi.

Cô gái hỏi:

- Em là em gái của chị ấy và cũng là đứa em duy nhất. Bà mẹ em chị sinh có hai đứa con gái. Chị em gì nhau lắm, nên có nhiều người cũng lắm.

Tôi nhìn cô gái:

- Tôi nhớ ngày hôm qua khi MC giới thiệu chị lên hát, cũng với tên là Hà- Anh mà? Tôi nghĩ Hà Nhật Anh, nhưng khi qua mọi người ta thấy chị cười.

- Đúng ra tên em là Hà Nhật Anh, nhưng bây giờ trong giấy tờ, em mang tên chị em: Hà Nhật Anh, mà Nhật Anh hay Nhật Anh gì sang đây, nhưng anh nói, cũng đưa giấy Hà Anh như nhau mà anh.

Đến lúc này thì tôi không còn hiểu gì nữa. Cô ta đứng lên nhờ người mời và mọi chuyện tôi theo cô lên tầng trên, cô cười:

- Anh chị theo em lên trên này thì hiểu nhiều hơn.

Ba tầng nhấc trên bàn ghế. Tôi nhìn ra Thuận và Nhật Anh, mặc dù lúc gặp nhau ngày hôm nay hai người còn rất trẻ. Còn tầng nhấc ba, một người con gái khác, tôi không nhận ra ai. Tôi chia sẻ thì cô gái cười:

- Chị Nhật Anh đã chờ khá lâu rồi anh. Vào một ngày mùa đông mùa xuân, chị ấy đi xe đi đâu không biết, cả nhà chị chờ mãi mãi và vẫn chờ chị về. Tôi trước chị không bao giờ đi đâu một mình vào buổi tối. Cả nhà em và mọi người bạn hàng xóm chia nhau đi tìm. Em đi xe đi khắp nơi. Trời mùa xuân quá nên em lạnh cóng. Đứng xa vắng tanh không một bóng người. Cuối cùng thì chính em tìm ra chị. Chị nằm bất động bên bờ hồ Xuân Hương, không xa nhà Thuận bao xa.

Tôi giới thiệu họ:

- Ông gia nhà Thuận, bên bờ hồ Xuân Hương? Rồi có tìm được chiếc xe đạp và cái gì nữa không?

- Chiếc xe đạp rất xuông, ngày hôm sau người ta mới tìm thấy.

- Và chị đã chờ? Tôi hỏi.

- Không, khi chị chờ còn sống, nhưng biết rồi và mình mọi thì lạnh cóng. Vào buổi chiều, nửa giờ sau chị tỉnh dậy, nhưng rất yếu chị nói điều gì. Khi thay áo cho chị, em thấy trong túi áo có một sợi dây đeo cổ có tầng nhấc của chị và một chiếc vòng nhôm có khắc tên chị và tên anh

Thị ng

- Không có tui bèn đi về trại tù và nói mẹ anh Thị ng ?

- Có chứ ! Chính như tui m bèn đi đó mà về chng em, cách nay ba năm về Việt Nam, ra tui n n i tìm đ c, r i thuê ng i l y hải c t c a anh Thị ng mang về chôn trên Đà Lạt . Cám n anh đã về cái b n đ khá chi ti t và chính xác.

- Còn chứ Hà Nh t Anh ?

- Hai tu n sau, chứ khá h n nhi u, nói năng t nh táo, b nh vi n cho xu t vi n b o v nhà đi u tr , b i d ng là ch s kh e thôi. Nh ng không ng v nhà m y hôm thì lên c n s t n ng r i hôn mê tr l i. Đ a vào b nh vi n thì ch m t. Ng i ta b o là ch b s ng ph i c p tính. Mà th i y có thu c men gì đâu mà ch a. Trong m y ngày tinh táo, ch th ng nh c t i anh Thị ng, năn n ba má em tìm m i cách đem anh Thị ng về Đà Lạt, và báo cho m anh y bi t. Lúc tr c bà th ng quý ch l m, nên ch cũng r t th ng và lo ng cho bà, khi em gái anh Thị ng về a quá tr l i v a y u đ i. Không ng đó l i là nh ng l i trăn tr i c a ch .

Tôi th m nghĩ, chính vì đi g p tôi hôm y mà Nh t Anh ch t. Ch c cô đã xúc đ ng nhi u l m. Lòng tôi chùng xu ng. Tôi có cái c m giác đau đ n nh v a có nh ng nhát chém vô hình nào đó trong lòng mình. Tôi l y l i bình tĩnh :

- Nh v y là bây gi m c a Thị ng n m trên Đà Lạt .

- Đ . Anh n m bên c nh ch Nh t Anh. Về ch ng em mua l i m nh đ t t g n khu r ng Ái Ân. T đó anh Thị ng có th nhìn th y Tr ng Võ B c a anh lúc x a và đ nh núi Lâm Viên mà anh đã t ng chinh ph c.

- Đi i thông hai m . T d ng tôi bu t mi ng.

Đ n lúc này tôi m i th y cô nhỏ n mi ng c i :

- Sau ngày 30 tháng 4/75, Đà l t có khá nhi u “đ i thông hai m ”. Có d p anh ch v Đà Lạt, ghé l i R ng Ái Ân h i thăm, là ng i ta bi t hai ngôi m c a anh ch Th ng-Anh.

- Th r i, cô có liên l c đ c m và em gái c a anh Thị ng ?

Cô không tr l i, mà l i m i v ch ng tôi b c sang phòng bên c nh. Căn phòng r ng, thoáng mát, có c a kính l n nhìn ra công viên phía tr c. M t bà c tóc b c tr ng, nh ng da d h ng hào, đôi m t sáng, ng i trên chi c xe lăn. Khi tôi cúi đ u chào bà , cô gái gi i thi u :

- Anh này là b n tù c a anh Thị ng ngoài B c.

R i quay sang tôi :

- Ch c anh ng c nhiên l m, đây chính là m c a anh Thị ng.

Bà c ôm l y tôi, n c m t trào ra trên đôi gò má. Bà h i tôi về Th ng trong nh ng ngày t u và vì sao mà Th ng ch t. Nh ng tôi ch k vài k ni m về Th ng trong nh ng lúc vui v , và không dám nói cho bà nghe về cái ch t th m th ng c a Th ng. Tôi nói đ i là Th ng ch t vì b nh ki t l n ng mà nhà tù không có thu c. Tôi t ng nói đ i nh v y cho c yên lòng, không ng c đã khóc ng t lên. Tôi ch còn bi t ôm vai bà c mà im ng.

M t lúc sau, bà c m i t nh táo và k l i tai n n xe h i đã làm ch t cô con gái, em Thị ng và làm tê li t đôi chân c a bà. Nhìn sang cô gái, bà c th th :

- Cũng nh v ch ng cháu nó đây mà bác còn s ng đ n bây gi .

Nh Anh n m tay bà c :

- Má coi về ch ng em không khác gì con ru t c a má. Em sang đây sau khi em gái anh Thị ng ch t. T m nh trên bàn th lúc n y là c a cô y. Cô nh h n em t i sáu tu i. Lúc y má đang làm ch m y s p may, đã lo ng ti n b c cho em sang đây và cho em ti p t c h c xong đ i h c n a. Ngôi nhà này là c a má cho về ch ng em đó ch .

Vì chúng tôi chào bà cũ, chúc bà sức khỏe và hạnh phúc lúc nào có dịp sang Cali, sẽ ghé thăm bà.

Khi bắt tay tôi biết về chúng tôi Hà Nội Anh, chợt nhớ tôi đi đâu, nên tôi hỏi cô :

- Khi này tôi có nghe chị nói là bây giờ tên tuấn của chị trong giấy tờ là tên tuấn của Chị Hà Nội Anh. Sao vậy ?

Cô gái vẫn còn nắm chặt bàn tay tôi, kéo tôi ra xa, nhìn quanh rồi hỏi :

- Chính nhờ cái giấy của tôi từ báo tin anh Thành phố, trong đó có ghi tên chị Hà Nội Anh là vậy, nên em đã thay chị họ mà sang đây theo diện dành cho vợ tù nhân cải tạo ở tù. Em thấy xưa họ làm khi phải làm đi đâu gian dối, tôi làm đi về luật pháp Hoa Kỳ, nhưng đó là mong của anh Thành, và của chị Hà Nội Anh trước khi chị ra. Em sẵn sàng cho má bao nhiêu năm nay, nên má thấy em như con gái má. Biết đâu đây là sự sắp xếp nhiệm màu của chị Hà Nội Anh – anh Thành? Hôm nay nhìn em cũng giống chị em làm, và tên em với tên chị họ cũng như nhau mà. Nhưng anh phải quyết định giúp cho em đi đâu bí mật này nghe .

Vâng! Chính vì tôi đã giúp cho cô cái đi đâu bí mật đó, nên hai cái tên Hà Nội Anh , Hà Nội Anh mà các bạn của tôi đã đọc trong truyện, đều không phải là tên thật của hai chị em nàng.